

РЕШЕНИЕ

№ 294

гр. София, 11.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав,
в публично заседание на 19.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **9872** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 83, ал. 6 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия (ЗОБВВПИ) във вр. с чл. 145– 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба, подадена от Г. Б. Г., ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място],[жк], ет.17, ап.64, чрез адв. К. И. А. против Отказ относно издаване на разрешения за дейности с ОБВВПИ рег.№225-р-34870/18.09.2023г., издаден от Началник на 01 РУ СДВР, с което е отказано издаване на разрешение за продължаване на срока на късо огнестрелно оръжие на физическо лице за самоотбрана Г. Б. Г..
Релевира, че отказът е незаконосъобразен и неоснователен, постановен в противоречие на материалноправните разпоредби и в несъответствие с целта на закона, несъобразен с представените доказателства. Твърди, че притежава имот в С. България, който владее и ползва и спрямо същия има постоянно набези и нападения. В населеното място, където се намира недвижимия му имот не може да се разчита на органите на реда. Пояснява, че притежава пистолет, което му дава самочувствие и кураж да обслужва имота, вече бил в пенсионна възраст и при едно физическо нападение спрямо него, ще се окаже в невъзможност да се защитава. Допълва също, че е работил въоръжен 20 години с пистолет, както и че никога не е имало инцидент във връзка с носеното от него оръжие и е отлично запознат с правилата за съхраняване и носене на същото. Според жалбоподателя той не представлява заплаха за обществения ред и не застрашава здравето и живота на околните. С постановения процесен административен акт началникът на 01 РУ СДВР го лишава от правото да

посещава и обслужва частната си собствености го излага на опасност. Моли съда да отмени оспорвания акт и да задължи Началника на 01 РУ-СДВР да издаде разрешение за продължаване на срока на издаденото такова. В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован не се явява, не се представлява.

Ответникът, Началник на 01 РУ- СДВР, в съдебно заседание чрез процесуален представител юрк. Д. оспорва жалбата и моли съда да я остави без уважение. Твърди, че от събраните доказателства не се установила основателна причина, съгласно която по закон да му бъде издадено разрешение за огнестрелно оръжие. Представя писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ- ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 26.07.2023 г. е подадено Заявление вх. № 132100-1616/26.07.2023 г. по описа на 01 РУ- СДВР за подновяване разрешените за съхранение и/или носене и употреба на огнестрелно оръжие съгласно чл.87 от ЗОБВВПИ, пистолет „АП“ кал. 7,65/32 АУТ № ВУ 4663 от Г. Б. Г., с постоянен адрес [населено място],[жк], вх.1, ет.17, ап.67, в което е посочено, че оръжието е необходимо за: „самоотбрана“ /л.16/. Приложени са декларация, квитанция за плащане /л.17/, електронна справка за съдимост /л.20/, медицинско удостоверение /л.18/, Протокол за изстреляни боеприпаси /л.22/, Удостоверение за годност на оръжие № SF1CTHVIP003979/14.06.2023 г. /л.21/, Удостоверение от Национална следствена служба №FO-07298/2023 от 14.06.2023г.в уверение на това, че срещу Г. към 14.06.2023 г. няма данни за обвинения по неприключили наказателни производства /л.19/.

По заявлението е образувана преписка Рег.№225-р-28529/23г. по описа на 01 РУ СДВР, като до 1 до Началник Група ТП „С.“ е разпоредено извършване на проучване от ПИ, /Мл.ПИ/, обслужващи територията на лицето относно местоживеене, наличие на данни за психично заболяване, налагани мерки по ЗЗДН през последните три години.

В отговор, е постъпила на 09.08.2023 г. Докладна записка на ПИ ТП „С.“ П. Н., съгласувана от ВПД Началник Гр. „С.“ и за началник сектор „ОП“, в която е посочено, че лицето живее на адреса, посочен в заявлението, при справка не е установено наличие на данни за психично заболяване, не фигурира в списъците на полицейския инспектор за лица, употребяващи наркотични вещества, нарушаващи системно обществения ред и не дружи с лица от КК и няма данни същият да злоупотребява с алкохол /л.24/. Със същото е предложено докладната записка да се изпрати на група КОС при 01 РУ-СДВР за сведение.

Постъпила е на 09.08.2023г. Докладна записка на ОР Е. Г., съгласувана от 03 КГ „С.“ при 01 РУ-СДВР и ВПД началник сектор „ПКП“ при 01 РУ СДВР, от която е видно, че в информационните масиви на МВР не се съдържат данни за полицейски регистрации, няма постъпвали оперативни данни за извършени престъпления и нарушения на обществения ред, както и данни за други противозаконни деяния от Г. Б. Г. /л.23/

На 16.08.2023г.е изпратено до Г. Г. писмо рег.№ 225000-12587/2023г. /л.14/, в което го уведомяват, че в искането си не е посочил основателна причина, която по несъмнен начин обосновава издаването на разрешение за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие . Предвид това спрямо него е отпочнала процедура по издаване на отказ за издаване на исканото разрешение на основание чл.58, ал.1, т.10 от

ЗОБВВПИ. И на основание чл.34, ал.3 АПК му е даден 7- дневен срок да депозира писмени възражения, обяснения и/или доказателства, с които да посочи основателна причина във връзка с искането си. Не са представени доказателства за връчване на писмото на Г..

Същият е депозирал в 01 РУ - СДВР възражение и обяснение вх. № 132100-1809/25.08.2023 г. /л.13-13 гръб/. Във възражението изложил, че при подаване на заявлението е спазил срока за подаване на нужните документи и такси, както и че съхранява и ползва оръжието повече от 20 години безупречно и без забележки. С възражението отбелязва, че е работил над 15 години в охрана „Е.“ София, въоръжена охрана на касите на Топлофикация, че е психически и физически здрав, често пътува чрез П. и през нощта с цел да избегне трафика, като оръжието му дава увереност и самочувствие.

На 14.09.2023г. мл. ПИ Група „КОС“ 01 РУ СДВР изготвя докладна записка до Началника на 01 РУ – СДВР Комисар И. З. рег №225р-34319 от 14.09.2023г. Относно продължаване срока за съхранение и употреба на късо огнестрелно оръжие. От данните в същата на основание чл.76, ал.1 от ЗОБВВПИ е извършена проверка, от която е установено, че заявителят е приложил изискуемите документи по ЗОБВВПИ, от които е видно, че към момента не е осъждан за умишлени престъпления от общ характер, срещу него няма данни за образувани досъдебни производства и повдигнати обвинения и е психично здрав. От извършена проверка в информационните масиви на МВР е установено, че за лицето няма информация. Приложени са докладни записки от ПИ и ОР по територия за извършени проверки съгласно чл.9 от Методически указания за организацията на дейността на полицейските органи на МВР по прилагането на ЗОБВВПИ, утвърдени със Заповед рег№ Из-2263/06.11.2012г. На Министъра на вътрешните работи, от които е видно, че лицето живее на горепосочения адрес и за него няма данни за противообществени прояви. С докладната записка е предложено преписката да бъде разгледана и да бъде взето отношение по компетентност от страна на Началника на 01 РУ СДВР.

На 18.09.2023г. е издаден, на основание чл.58, ал.1, т.10 от ЗОБВВПИ оспорваният в настоящото производство Отказ за издаване на разрешение за дейности с ОБВВПИ за продължаване срока на късо огнестрелно оръжие като физическо лице за самоотбрана Г. Б. Г. с рег№225р-34870/18.09.2023г. на Началник на Първо районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи /01 РУ- СДВР/, на основание чл.83, ал.5 ЗОБВВПИ.

По делото е приета административната преписка. Приобщени са и допълнително ангажираните от ответника писмени доказателства- удостоверение рег№513р-107541/02.11.2023г. От страна на жалбоподателя не са ангажирани писмени доказателства.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган съгласно чл. 50 ал. 3 от ЗОБВВПИ, в кръга на неговите правомощия /чл.155, ал.1 ЗОБВВПИ/. При издаването му е спазена предвидената в закона форма, съобразно изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК. В мотивите на акта се съдържат фактическите и правни основания за постановяването му, а в разпоредителната част волеизявлението на органа.

Настоящият съдебен състав намира, че в хода на административното производство не

са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, представляващи основание за отмяната му. Въз основа на изложеното не се откриват отменителни основания по чл. 146, т. 1, т. 2 и т. 3 от АПК.

Постановен е при правилно приложение на материалния закон.

Съгласно чл.87, ал.1 ЗОБВВПИ в едномесечен срок преди изтичането на срока по чл. 84, ал. 2 лицето, получило разрешение за съхранение и/или носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях или разрешение по чл. 81а, подава писмено или по електронен път заявление по образец за подновяване на разрешението до директора на ГДНП на МВР или до съответния началник на РУ на МВР, придружено от: 1. документите по чл. 79, 80, чл. 81, ал. 1, т. 4 и ал. 2, 3, 5 и 6 или чл. 81а, и 2. удостоверение за годност за употреба на огнестрелното оръжие; 3. документ от стрелбищен комплекс за проведени минимум веднъж за срока на действащото разрешително учебни стрелби по програма, включваща не по-малко от 50 броя боеприпаси за всяко от огнестрелните оръжия по чл. 6, ал. 3, т. 1, вписани в разрешителното. В ал.2 е визирано, че за получаване на удостоверението по ал. 1, т. 2 лицето, получило разрешение за съхранение и/или носене и употреба или разрешение по чл. 81а, предоставя притежаваното от него оръжие на лицата по чл. 133 за извършване на технически преглед. Според ал.3 на чл.87 от с.з. разрешението по ал. 1 се издава по реда на чл. 83.

В случая безспорно жалбоподателя е подал в срок заявление по образец за подновяване на разрешението. Няма спор и относно това, че същият е приложил е изискуемите от закона документи. Т.е. налице са формалните предпоставки, изискуеми от закона.

Разрешението за съхранение, носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие по своята правна същност е благоприятстващ административен акт, който органът издава при наличие на установените в закона предпоставки. В чл. 58, ал. 1 ЗОБВВПИ законодателят е регламентирал материалноправните изисквания, при наличието на които органът по чл. 83, ал. 5 ЗОБВВПИ е длъжен да откаже издаване на разрешение за придобиване на огнестрелно оръжие. Изискванията са два вида - свързани с личността на заявителя (т. 1 - 9 на чл. 58, ал. 1) и свързани с целта, за която се иска разрешението (т. 10).

Релевантната правна норма- чл. 58, ал. 1, т. 10 ЗОБВВПИ, сочи разрешения за придобиване и/или съхранение на взривни вещества и пиротехнически изделия, разрешения за придобиване, съхранение и/или носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях не се издават на лице: което няма основателна причина - самоотбрана, ловни цели, спортни цели, учебни цели, културни цели, колекциониране и оръжейна сбирка, която по несъмнен начин обосновава издаването на разрешение. По аргумент на противното, абсолютна предпоставка за издаване на разрешението за придобиване, съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие е наличието на основателна причина. Законодателят е посочил различни, допустими причини, които могат да обосноват необходимостта от издаване на исканото разрешение.

В тежест на инициралото производството лице е да докаже нуждата от извършване на съответната дейност по ЗОБВВПИ. Тъй като дейностите, свързани с огнестрелно оръжие са такива с висока степен на обществена опасност, законодателят освен, че е разграничил целите на служебни и граждански - чл. 6, ал. 1, 2 и 3 ЗОБВВПИ, е определил и видовете граждански цели - чл. 58, ал. 1, т. 10 ЗОБВВПИ. Снабдяването с огнестрелно оръжие в хипотезата на чл. 6, ал. 3 от ЗОБВВПИ /самоотбрана/, както

приема в практиката си ВАС, е крайна мярка за опазване на обществено значими блага, поради което в законодателството е установен разрешителен режим, при който за всеки конкретен случай следва да бъде доказана по несъмнен начин нуждата от използването на тази мярка. Доказването на необходимостта от притежаването, носенето и съхранението на огнестрелно оръжие за някоя от изрично изброените в закона цели е задължителен елемент от фактическия състав по разрешаване на дейност по ЗОБВВПИ.

Преценката за наличието на "основателна причина" се прави за всеки конкретен случай, като органът преценява наличието на необходимост от притежаването на оръжие за самоотбрана на основата на твърденията на молителя, вземайки предвид и събраните в хода на преписката данни за личността и начина му на живот.

При така установените законови предпоставки, релевантна е преценката за наличие или липса на обстоятелства, установяващи необходимостта от боравене с огнестрелно оръжие.

Действително по делото се установи, че Б. е приложил нужните документи, не е осъждан, няма данни за неприключили спрямо него наказателни производство, както и няма данни за психично заболяване. Установено е при извършени служебни проверки, че лицето живее на адреса, няма наложени мерки по ЗЗДН, няма противообществени прояви, в информационните масиви на МВР не се съдържат данни, уличаващи Г. Г. като извършител на престъпление от общ характер, не е получавана информация за извършени противоправни деяния, не е засичан в компанията на криминално проявени лица, няма данни за употреба на наркотични вещества или злоупотреба с алкохол.

Единственият спорен по делото въпрос е относно наличие на основателна причина за „самоотбрана“ на лицето, подкрепени от надлежни доказателства, които да правят причината основателна.

Вярно е, че с оглед на чл. 35 АПК органът е длъжен да се произнесе след като изясни всички факти и обстоятелства от значение за случая. Административният орган служебно изследва пригодността на заявителя да бъде субект на разрешение за осъществяване на регламентираните в ЗОБВВПИ дейности, но не и твърдяната необходимост като правопораждащ юридически факт за това. Непосочването от жалбоподателя на релевантни факти и обстоятелства, които органът да провери с оглед извършване на преценка за необходимостта от самоотбрана, фактически ограничава органа да анализира това, което е посочено в заявлението и допълнението /възражението/ му.

По аргумент от разпоредбата на чл.83, ал. 3 от ЗОБВВПИ административният орган е длъжен да дава указания само за отстраняване на нередовности по заявлението, но не е длъжен да събира служебно доказателства за неговата основателност. В тази връзка е спазена процедурата от административния орган, като Г. надлежно е бил уведомен да изтъкне основателна причина, която по несъмнен начин да обосновава издаването на разрешение за придобиване на огнестрелно оръжие. Очевидно, чрез уведомителното писмо, органът е указал на жалбоподателя, че искането му не е мотивирано, тъй като в заявлението му е посочено само "самоотбрана". При предоставената му изрична възможност с уведомително писмо, в 7- дневен срок да предостави основателна причина/мотиви/ Б. е посочил, че огнестрелното оръжие му е необходимо

единствено и само за самоотбрана- за защита на живота и собствеността му. Описано е, че като често пътува през П. през нощта, за да избегне трафика, поради което носенето на оръжие му дава увереност и самочувствие. В оспорения административен акт Началника на 01 РУ СДВР правилно е приел, че посочения от заявителя аргумент за самоотбрана не е обоснован по несъмнен начин, същият не е предоставил съответните доказателства в зависимост от конкретното основание, посочено в заявлението, от които да е видно, че действително е налице необходимост от издаването на исканото разрешение. За да обоснове нужда в тази насока, е достатъчно да съществува потенциална опасност, която да застрашава конкретната личност, нейни близки хора или нейно имущество. Правилно административният орган е приел, че изложените в заявлението и във възражението факти и обстоятелства не навеждат извод, че жалбоподателят е заплашен в качеството си на физическо лице повече от всички останали граждани на обществото, Данни относно начина на живот, отговорности и т.н., както и такива, които да установяват, че лицето се нуждае да защитава своя живот и личната неприкосновеност не се установяват от заявлението и от допълнението към него /възражение/, както и от извършените проверки от длъжностни лица. Такива доказателства не са ангажирани и пред настоящата инстанция, нито такива, обуславящи различно фактическо положение от възприетото от административния орган в атакувания отказ и съответно-водещо до други правни изводи относно законосъобразността на обжалвания административен акт. Обстоятелството, че жалбоподателят притежава недвижим имот в С. България, както и чести набези не се доказва от жалбоподателя, не са представени документи за собственост, нито такива, сочещи чести посегателства в района или имота. Във възражението /допълнение към искането/ е застъпено, че осъществява чести пътувания през нощта, но горното не съставлява основателна причина за подновяване на разрешителното за оръжие на жалбоподателя, поради което не се и налага да бъде изследвана. Не се сочат конкретни причини, които да сочат на по- голяма заплахата от посегателство върху него, низходящите му и собствеността от тези на останалите граждани. Релевантно в случая е липсата на твърдения, респ. представени доказателства за конкретни посегателства против личността или имуществото на заявителя или неговото семейство при подаване на настоящето заявление, за да се направи извод за необходимост от притежаване на огнестрелно оръжие. Предотвратяването на потенциални посегателства върху имуществото на жалбоподателя не може да мотивира издаване на разрешение, тъй като заплахата от действия с такъв характер съществува хипотетично за всеки, живущ в [населено място] или съответно притежаващ собственост С. България и за всеки, който се предвижда и пътува с пътно транспортно средство по националната пътна инфраструктура през нощта. Съответно разширяването на тълкуването на необходимостта, като предотвратяване на бъдещи вероятни, но несигурни събития, би довело до въвеждането на опасна практика за необосновано въоръжаване на населението

и в частност на всички живущи в София, респ. пътуващи в отдалечени места, каквато не е целта на закона.

Предвид изложеното взети поотделно и съвкупност, основанията, изложени от Г. не водят до извод за наличие на обстоятелства, обосноваващи потенциална опасност за живота и здравето му към датата на подаване на заявлението, които органа не е проверил и не е ценил. Априори, не са ангажирани никакви конкретни доказателства, обосноваващи твърденията на жалбоподателя за заплахата относно неговата телесна неприкосновеност, на семейството му, както и относно нанесени вреди на имуществото му. Т.е. не са налице материалноправните предпоставки за постановяване на позитивен (облагоприятстващ) административен акт по искането на Г.. След като в рамките на проведеното административно производство същият не е посочил и доказал основателна причина, обосноваваща необходимост от притежаване на оръжие за самоотбрана, а само и единствено се твърди, че носенето на оръжие ще му даде увереност и самочувствие, правилно административният орган е постановил отказ.

В заключение следва да се подчертае, че осъществяването на правнорегламентираната дейност по ЗОБВВПИ, с оглед високата степен на риск за обществения ред и сигурност, не може да бъде самоцелно, а обосновано от сериозни и уважителни причини, каквито не съставляват предполагаема опасност от нападение. Релевираните доводи за потенциална опасност не могат да докажат по несъмнен начин необходимост от извършване на правно регламентираната дейност, доколкото такава опасност съществува за всеки член на обществото, независимо от неговото занятие и местоживеене. Действително, не е необходимо да е доказана осъществена конкретна опасност по отношение на лицето, но все пак трябва да има доказателства за наличието на сериозна такава.

Следва да се отбележи, че законодателят е установил разлика между носенето на оръжие за самоотбрана и с цел охрана като трудова дейност. За служебни цели, за които в жалбата и във възражението-допълнение към заявлението се твърди да е използвано оръжие в предходен период, преди пенсионирането на заявителя, се използва огнестрелно оръжие, предоставено на юридически лица и на търговци по смисъла на Търговския закон (ТЗ) за охрана на собствеността, защита на живота и здравето на личността, както и за други разрешени дейности. Следователно в тази хипотеза, решението не се издава поради наличие на опасност с източник битието на заявителя, а за нуждите на изпълняваното от него занятие. В този ред на изложение, предвид факта, че лицето в предходен период е работило като „въоръжен с пистолет“ и липсата на инцидент с носено от него късо огнестрелно оръжие към периода на трудовата му заетост, не обосновават автоматично нуждата от притежаването на огнестрелно оръжие към момента на подаване на заявлението, към който лицето не работи като въоръжен. В жалбата неоснователно се твърди, че с постановения отказ жалбоподателят бива лишен от правото да посещава и

обслужва имота си, или го излага на смъртна опасност, тези твърдения са недоказани както в хода на административното производство, така и пред съда.

Предвид изложеното, следва жалбата като неоснователна да бъде отхвърлена. При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените от него разноски. Ответникът претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение, поради което и на основание чл. 78 ГПК вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, предвид фактическата и правна сложност на делото жалбоподателят следва да му заплати юрисконсултско възнаграждение в минимален размер- 100 лева.

Така мотивиран, Административен съд София- град, 67-ми състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. Б. Г. чрез адв. А. срещу Отказ за издаване на разрешение за продължаване на срока на съхранение, носене и употреба на късо огнестрелно оръжие с рег. № 225р-34870/18.09.2023г. на Началник на Първо районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Г. Б. Г., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България, в 14- дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: